

РЕШЕНИЕ

№ 26834

гр. София, 12.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34
състав, в публично заседание на 03.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разглежда дело номер **8043** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба на Г. К., Л., [дата на раждане] в Р.Г.,гражданин на Република Г.,чрез адв. Р.С. от ПАК.

С депозираната жалба се оспорва заповед с рег.№5364з- 2773/19.07.2024г. на ЗА Директора на Дирекция „Миграция“-МВР за забрана за влизане на територията на държавите-членки на ЕС на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 и ал.3 , вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ за срок от 3 години на Г. К..Жалбоподателят иска от съда да постанови отмяната на заповедта като се твърди, че доброволно е пожелал да напусне страната,че същият има здравословни проблеми и майка му работи в Гърция страна член на ЕС.

Ответникът ЗА Директора на Дирекция „Миграция“-МВР,редовно призован не се явява,не се представлява. В писмени бележки от 03.12.2024г.,чрез процесуалния си представител-юрк.П.,оспорва жалбата,като посочва, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предвидената законова форма при спазване на административно-производствените правила.Претендира юрисконсулско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство по издаване на заповедта е започнало с изготвено предложение до директора на Дирекция „Миграция“-МВР в което е посочено, че в дирекция „Миграция“ е постъпило писмо от Затвора-С., съдържащо информация, че на 22.07.2024г., ще бъде освободен от затвора Г. К. [дата на раждане], Г. Чужденецът е постъпил в затвора на 30.05.2024г. за изтърпяване на присъда по НОХД №4237/2024 на СРС в размер на 8 (осем) месеца лишаване от свобода за извършено престъпление по чл. 195. ал. 1. т. 1, вр. т. 2. във вр. с чл. 194 ал. 1 от НК, във вр. чл. 20 от НК. Прямо лицето наложена ПАМ „Експулсиране“ на основание чл. 42. ал. 1. т. 1 от ЗЧРБ на 19.07.2024г., като на основание чл. 60 от АПК е допуснато предварително изпълнение. В предложението си комисар С. до директора на Д „Миграция“ е посочил, че са налице разпоредбите на чл. 42з, ал. 1, т. 1 и ал. 3, вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ за издаване на заповед. Предложил е на директора се издаде ПАМ-„забрана за влизане на територията на държавите-членки на ЕС“ за срок от 3 години на Г. К..

С оспорената заповед ЗА Директора на Дирекция „Миграция“-МВР е наложил забрана за влизане на територията на държавите-членки на ЕС на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ ПАМ за срок от 3 години на Г. К..

С протоколно определение на съдът са приети представени документи от процесуалният представител на жалбоподателят, копие от паспорт на лице за което се твърди, че е майка на жалбоподателят и епикриза за здравословното състояние на същият.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта:

Оспорената заповед е съобщена на жалбоподателя на 22.07.2024 г, а жалбата срещу нея е подадена на 05.08.2024г. - в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК.

По същество е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, съдът констатира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган, изрично посочен в разпоредбата на чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, доколкото разпоредбата предвижда, че заповедите за налагане на ПАМ се издават от директора на Д „Миграция“ МВР-по делото са представени писмени доказателства-заповед № 5364з-2527/28.06.2024г. с която директора на Д „Миграция“ МВР е бил заместван от зам. директора за периода от 15.07.2024г.-21.07.2024г.

Заповедта е мотивирана. Фактическите основания за издаване на акта следва да са изложени или в последния или в други подготвителни документи по издаването му (допустим начин на мотивиране съгласно ТР №16/75г., на ОСГК на ВС), и същите следва да са еднозначно конкретни и да са относими към приложимото материално право. Съдът приема, че мотивите на обжалваната заповед следва да се считат за допълнени с фактическите основания, съдържащи се в предложението №17929/19.07.2024г., на които се е позовал административният орган, издавайки оспорения административен акт.

Не са налице данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на жалбоподателят с оглед разпоредбата на чл. 34, ал. 4 от АПК. В конкретния случай, лицето е уведомено за започнатото производство по издаване на заповедта. Видно от докладната по делото/л.15/ от 17.07.2024г./от служители на Д„Миграция“-МВР, като е проведена е беседа с жалбоподателят в ЗООТ„К.“, същият не е посочил нови факти и обстоятелства. Същият е отказал да получи заповедта от 19.07.2024г. което е отразено/л.12-гръб/, като е упражнил правото си на обжалване на заповедта в срок пред съд.

Заповедта е мотивирана с наличие на основание по чл. 42з, ал. 1, т. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ – лицето е осъдено по НОХД № 4237/2024 на СРС на 8 (осем) месеца лишаване от свобода за извършено престъпление по чл. 195. ал. 1. т. 1, вр. т. 2. във вр. с чд 194. ал. 1, във 20. вр. от. 1 от НК.

За прилагане на ПАМ " забрана за влизане и пребиваване на територията на Р България " на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ. Административният орган е извършил преценка на фактическите обстоятелства по случая на грузинският гражданин, която преценка попада в неговата компетентност. Тази преценка е мотивирана с конкретни факти, които позволяват на съда да извърши контрол за законосъобразност на наложената мярка. Страните не спорят, че лицето е осъдено от СРС, за извършено престъпление от общ характер на територията на Р. България. Като се има предвид престъплението, за което е осъждан-жалбоподателят, квалифициран състав на чл. 195 от НК-кражба, относимата норма посочена от административният орган съответства на разпоредбата чл. 10, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ.

Настоящият състав приема, че процесната заповед е издадена при наличие на визираните в хипотезата на правната норма на чл. 39а, ал. 1, т. 4, вр. чл. 44, ал. 1, вр. чл. 42з, ал. 1, т. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ, предпоставки.

Издаденият административен акт е съобразен и с принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал. 2 и, ал. 5 АПК, съгласно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, като административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

Относно срока на ПАМ настоящият състав следва да отбележи, че по силата на Съображение 13 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО използването на принудителни мерки следва да бъде изрично подчинено на принципите на пропорционалност и ефективност на предприеманите мерки и преследваните цели. Според Съображение 14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО следва да се въведе забрана за влизане, забраняваща влизането и престоя на територията на всички държави-членки. Срокът на забраната за влизане следва да бъде определен, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение в отделния случай и неговата продължителност не бива, по принцип, да надвишава пет години. Настоящият състав приема, че оспореният акт се базира на индивидуална преценка на случая на жалбоподателя, продължителността на ПАМ е съобразена с всички установени по случая обстоятелства съобразно чл.11, пар.2 от Директива 2008/115/ЕО и обосновано е определена със срок от 3 години.

Настоящият състав приема, че налагането на ПАМ не засяга правото на семеен живот по смисъла на КЗПЧОС с оглед твърденията в жалбата, че жалбоподателят иска да посещава в Гърция своята майка. Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи е ратифицирана със закон, приет на 31.07.1992 г. ДВ бр. 66/1992 г., в сила от 07.09.1992 г., и е част от националното ни законодателство. Същата представлява приложимо право, което има предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които ѝ противоречат, съобразно чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България. В част I - "Права и свободи" от КЗПЧОС е регламентирано правото на зачитане на личния и семейния живот /чл.8, ал.1/, чието ограничаване е допустимо от страна на държавните власти само в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите /чл.8, ал.2/. В случая не може да се приеме, че наложената ПАМ създава неоправдани затруднения за поддържане на връзката между жалбоподателят и неговата майка-Н. Н. и така да рефлектира върху неговия личен и семеен живот, поради което не представлява недопустима намеса. Съдът също следва да посочи, че не са представени категорични доказателства, че лицето с имена Н. Н. род. 23.04.1960 г. е майка на жалбоподателят и че същата е с постоянно местожителство в страна на ЕС.

Настоящият състав също следва да посочи също, че жалбоподателят не попада в категорията „уязвими лица“ съгласно легалното определение, дадено в § 1, т.4б от ДР на ЗЧРБ с оглед приложената медицинска документация по делото.

Съгласно легалната дефиниция, дадена в § 1, т.4б от ДР на ЗЧРБ, а именно „уязвими лица са малолетни или непълнолетни лица, лица с увреждания, възрастни хора, бременни жени, самотни родители с малолетни или непълнолетни деца и лица, които са подложени на мъчения, изнасилване или други сериозни форми на психическо, физическо или сексуално насилие“. Наличието на здравословни проблеми не доказва принадлежността на чужденеца към категорията „уязвими лица“ и не обосновава извод, различен от обективирания в оспорения административен акт.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материално-правните и процесуални разпоредби.

При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на Дирекция „Миграция“ следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София град, I отделение, 34 -ви състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. К., Л., [дата на раждане] в Р.Г., гражданин на Република Г., срещу заповед с рег. №5364з-2773/19.07.2024 г. на ЗА Директора на Дирекция „Миграция“ -МВР с която му е наложена ПАМ за забрана за влизане на територията на държавите-членки на ЕС, на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ „за срок от 3 години“.

ОСЪЖДА на Г. К.,Л., [дата на раждане] в Р.Г.,гражданин на Република Г. да заплати на Дирекция „Миграция“-МВР направените по делото разноси,представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. (сто лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14- дневен срок от съобщаването.

съдия: